

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ὄν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιάκοντα
καὶ ἡ ψιλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ φράγχα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγχα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐξή του μινὸς τοῦ Μάν
καὶ ἡ πρωτεύουσα βρωμαίει.

Ποῦντος ἑπτακόσια καὶ ἑξή,
στέφανα καθεὶς ὡς πλέξη.

Στοὺς Κορφοὺς μετὰ στολῆς
καὶ ὁ ξυλένιος Φαδουλῆς.

Κέρκυρα. — Γύρω μας βουνά, κοιλάδες, ὄρη,
ἐκεῖ ποῦ ταξειδεύαμε μ' ἕνα μακρὺ βαπόρι,
τὴν θάλασσα τὴν ἔπιασε μπουρίνι δυνατὸ,
καὶ κάτω στής κοκέταις
ἀρχίσαμε ρουκέταις,
στολῆς ξεράσαμε καὶ ἐκάναμ' ἐμετό.

Κέρκυρα. — Σὺ ξαπλόνεσαι στοῦ Μάν τὸ γρασίδι,
ἐγὼ θαλασσοδέρνομαι σὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι.
ὁ κύριος Καραπαυλος μαζί μας ἐφρικία
καὶ ὑπέφερε πολὺ,
καὶ ἔβγαλε τὴ χολή,
τώρα τὸν ἐπότισαν γιὰ τὰ Πρωτοδικεῖα.

Κέρκυρα. — Ἐφθασα στήν νῆσον τὴν εὐώδη,
καὶ ἐν τούτοις μ' ὅλη τὴ βροχή
κάνουν τοῦ Κόντ' ὑποδοχή,
ὁ Κόντης λόγο πρόχειρο τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ πόδι.
ὁ Κόντης ἐνθουσίασε τὰ πλήθη, κάρο μίο,
καὶ οἱ τρελλοὶ σπρώχθηκαν μὲς στοὺς Φρενοκομεῖο,
ὁργανωτὴ τοῦ γύρευαν γιὰ νὰ τοὺς ὁργανώσῃ
καὶ νὰ τοὺς βάλῃ γινῶσι.

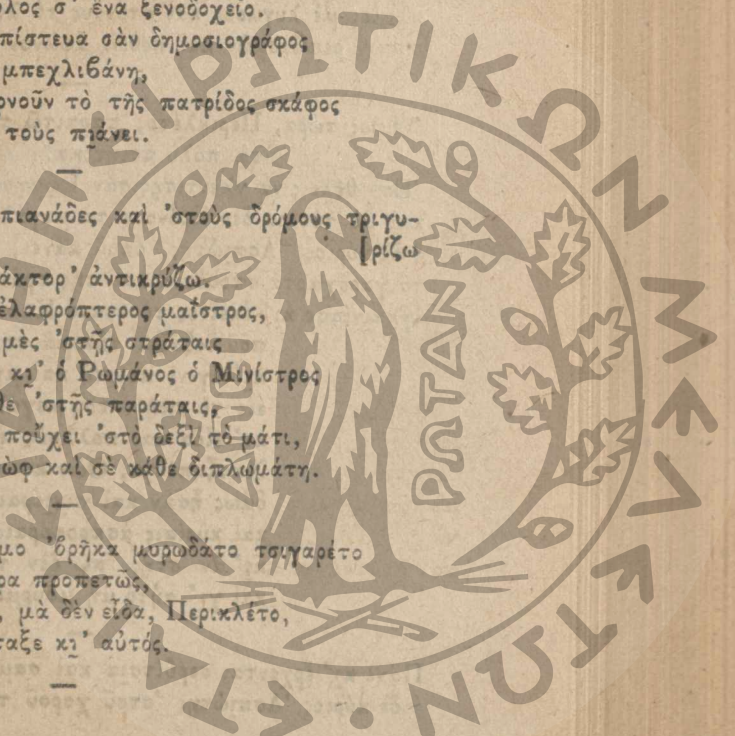
Κέρκυρα. — Ἐφθασα, μεγάλο πανηγύρι,
ἐπὶ τὸν Σκάρπα, Περικλῆ, βλέπω καὶ τὸν Χυτήρη,

παντοῦ πηλάλαις δυναταῖς, ὅρῃ καὶ τί θὰ γένη!..
ἄλλοι φοροῦν ρεπούμπλικα καὶ ἄλλοι φοροῦνε ντρίτσα,
καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀπὸ σπῆτι του πηγαίνει,
ποῦ ὀρίσκαται, βρὲ Περικλῆ, κτισμένο στὴ Γαρίτσα.

Αὐτὸς ὁ γάμος ἦτανε γιὰ τοὺς Κορφοὺς λαχεῖο,
πηγαίνει καὶ ὁ Καραπαυλος σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.
Τί νὰ σοῦ πῶ!.. δὲν πείστευα σὰν δημοσιογράφος
ποτέ μου, μπεχλιβάνη,
ὅτι καὶ αὐτοὺς ποῦ κυβερνοῦν τὸ τῆς πατρίδος σκάφος
ἡ θάλασσα τοὺς πιάνει.

Κέρκυρα. — Στῆς Σπινάδες καὶ στοὺς δρόμους τριγυ-
ρίζω
καὶ τ' Ἀνάκτορ ἀντικρύζω.
Ρυτιδώνει τὰς θαλάσσας ἐλαφρόπτερος μαῖστρος,
ὅμως λένε μὲς στῆς στράταις
πῶς κατάκαρδα τὸ πῆρε καὶ ὁ Ρωμανὸς ὁ Μυλίστρος
ποῦ δὲν ἦλθε στῆς παράταις,
γιὰ νὰ δείξῃ τὸ μονόκλ, πούχει ἀπὸ δεξὶ τὸ μάτι,
μπρὸς σὲ Δούκα Ρωμανῶφ καὶ σὲ κάθε διπλωμάτη.

Κέρκυρα. — Στὸ δρόμο ὀρθῶς μυρωδάτο τσιγαρέτο
καὶ τὸ πῆρα προπετῶς,
ὅμως εἶδα καὶ τὸν Δούκα, μὰ δὲν εἶδα, Περικλίτο,
ἀν μ' ἐκύτταξε καὶ αὐτός.

Τάχα τούγα καμπαριά,
πέρτουν μάσκουλα και τράκαις,
φθάνουν κι' από τὰ χωριά
κάτι Δήμαρχοι με βράκαις.

Μά κι' εκείνος με τὴν βράκα, μὰ κι' αὐτὸς με τὸ σκουρτούκο
εἶναι πρῶτος Κόντης, κουκο,
κι' ὅπου πᾶς νὰ περπατήσης
κι' ἕνα Κόντη θ' ἀπαντήσης.

Μὴ ρωτήσης πῶς τὸν λένε, Κόντης εἶναι τὸνομά του
κι' ἄς μὴν ἔχη χαρτζηλίκι,
κι' ἐγὼ τρίβομαι σιμά του
νὰ κολλήσω κοντιλίκι.

Πόσος κόσμος, Περικλέτο,
τί περίεργο μπουκέτο.
Καὶ χωριάτισαις θρεμμέναις
κι' Ἀρβανίτικαις ντυμέναις
ἐσηκώθηκαν ἅ λίστα
κι' ἤλθαν γιὰ νὰ δοῦν τὴν φέστα.

Πᾶω μόνος γιὰ ραχάτι
'στὸ Γαστούρι τῆς Κερκύρας,
καὶ κυττάζω τὸ Παλάτι
δυστυχῶς Αὐτοκρατείας.

Τοῦτο τὸ Παλάτι λένε πῶς θ' ἀλλάξη κατὰ πάντα,
καὶ θὰ παίζεται ρολίνα
μὲς 'στὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα,
καὶ τὸ τράντε καὶ καράντε, τὸ τριάντα καὶ σαράντα.

Καὶ ντουγιᾶς θὰ μπαينوβαίνει καὶ τὸν πόντο του θὰ βάζει,
κι' ἡ σκιά τῆς πρὶν δεσποίνης,
τῆς ἀξέχαστης ἐκείνης,
ἕνα μέρος δὲν θὰ βρίσκη νὰ καθίζη νὰ ρεμβάζη.

Ποῦ τὰ πρὶν Ἀνάκτορά της;
ποῦ τὰ πρῶτα τάνδηρά της;
'Εκεῖ μέσα βλέπω κόσμον ἀπὸ πάσης οἰκουμένης,
κι' ἡ σκιά τῆς σκοτωμένης
κλαίει με λυγμούς καὶ στόνους τὸ λαμπρὸν Ἀχιλλεῖον,
τόσων ρεμβασμῶν καὶ πόθων ἄφωνον βασιλεῖον.

'Ὅμως τώρα, Περικλέτο, παραιτῶ τὰ τραγικά,
τὰ πολὺ ποιητικά.

'Εὐθὺς θέλεις νὰ γλεντίσης σὰν Ρωμῆος καὶ ρεμπασκέρης
καὶ με τέτοια δὲν ἰδρύνουν τὰ μεγάλα σου ταῦτιά,
ὁ δὲ κύριος Ἀσπιώτης, ὅπου κάνει, καθὼς ξέρεις,
τσιγαρόχαρτα σπουδαῖα καὶ τῆς τράπουλας χαρτιά,
ἐγκαινιάσει κι' ἐκείνος τὸ τρανὸ Κατάστημά του,
ποῦ δοξάζει τὸνομά του,
κι' ἔγινε πομπὴ καὶ μπάλος
εἰς τὸ σπῆτι του μεγάλος,
κι' εἶδα καὶ πολλοὺς ἐν τέλει,
Χατζηπέτρο, Θῶν καὶ Λέλη,
ὅμως ἦσαν καὶ σινιόραις
καὶ κυρίαὶ ἀσπροφόραις,
κι' ἂν 'στῆς πῶ δὲν τῆς γνωρίζεις,
καὶ γι' αὐτὸ μὴ μουρμουρίζεις.

Πᾶνε κι' ἔρχονται σερίτσια καὶ σαμπάνιαι ὀλοένα,
ὁ δὲ κύριος Ἀσπιώτης 'στοῦ χοροῦ τὴν φασαρία

μοῦπε τσάμπα πῶς θὰ στέλλη τραπουλόχαρτα σ' ἐμένα
γιὰ νὰ παίξουμε τὸ μάους 'στὴ γνωστὴ τραπέζια.

Κι' ἐγὼ τοῦπα γιὰ τὸ δῶρο: σκιάβο σκιάβο, κύρ 'Αχιλλέ,
τῆς Κερκύρας πατριώτη,
ἐπειδὴ δὲν εἶναι 'λίγο, Περικλέτο μου κολλήγα,
ποῦ τὰ κόβεις με φωτιά,
νὰ κτυπᾶς νὰ 'μπαίνης μέσα με τὸν Ἄσσο, με τὸν
καὶ νὰ πέρνης καὶ χαρτιά.

'Αχι καὶ νᾶτανε 'δικό σου τὸ περίφημο Παλάτι
τῆς τρανῆς Αὐτοκρατείας, ποῦ μοῦ 'θάμπωσε τὸ μέγεθος
ὅλ' οἱ φίλοι νύκτα 'μέρα
νὰ τὸ στρώνουν ἐκεῖ πέρα,
καὶ νὰ παίζουνε τὸ μάους μες 'στὴν χλόνη τῶν ἀντρῶν
με τὰς αὖρας τῶν ζεφύρων.

'Αχι καὶ νᾶτανε 'δικό σου, Περικλέτο μου, στογάδι
καὶ τὸν Ἄϊνε κυττώντας νὰ φωνάζης ἄιντε χάσου.
Κρίμα κρίμα, κακομοίρη, ποῦσαι κάρα ψωραλέα,
κρίμα κρίμα, ποῦ δὲν ἔχεις ν' ἀγοράσης τέτοιο πράγμα
καὶ τὸν Ἄϊνε νὰ βγάλῃς καὶ τὸν δῖον Ἀχιλλέα,
κι' ἄλλ' ἀγάλματα νὰ στήσης γιὰ τὸν Ρήγα καὶ τὴν

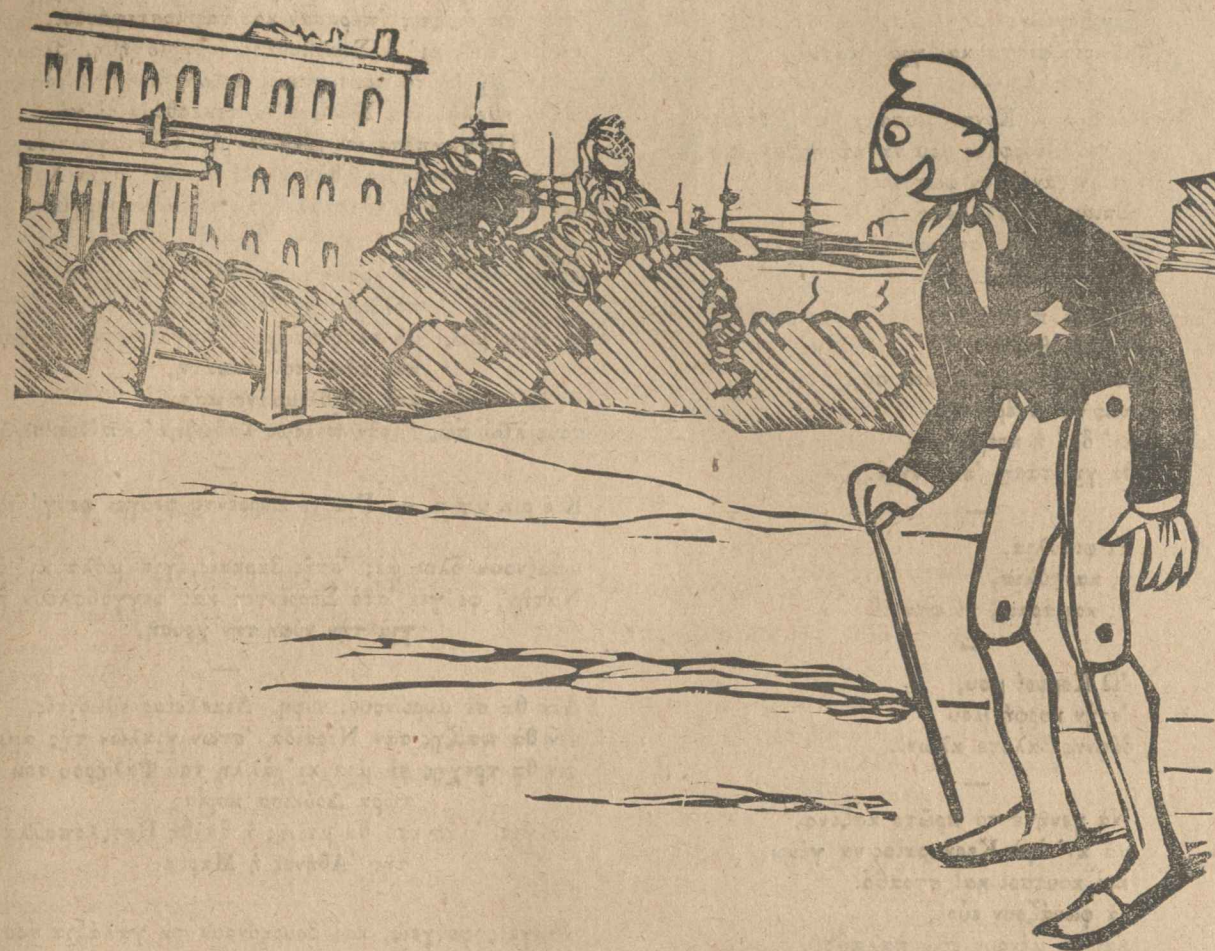
Κέρκυρα. — Κυττάζω χάσκων τὰς πολλὰς ἐτοιμὰς
εἶδα καὶ τὸν πεθερό μας, πρῶτον Δοῦκα τῆς Ρωσίας,
'Αξιέρατος καθ' ὅλα μ' αἶμα Δουκικὸν 'στὰς φλάντες
τὸν ἀπάντησα 'στὸ δρόμο, τὸν 'χαιρέτησα με σέβας,
καὶ θαρρῶ μερεῖ πῶς μοῦπε, κι' ὅπως τῶπε τὸ μερεῖ
ἐκατάλαβα πῶς ξέρεῖ τὰ Φραντζέζικα φαρσί.

Κέρκυρα. — Μεγάλαις φέσταις, τί δὲν ἔχω νὰ σοῦ
γεύματα μες 'στὸ Παλάτι, ποῦ καλεῖται Μὲν Ρεσι
καὶ φερμάρουνε καμπόσοι με τὸ μάτι σὰν γαρίδα
καὶ νομίζουν πῶς χορταίνουν με τὴν μυρωδιά μονάχη,
κι' ἐγὼ πέρνω, Περικλέτο, μίαν ὀδοντογλυφίδα
καὶ τὰ ψεύτικὰ μου δόντια κάνω πῶς παστρεύω τάχα
γιὰ νὰ 'ποῦν κι' ἐγὼ πῶς ἤμουν καλεσμένος ἐν τοῖς
σὰν ἐπίσημος ἱππότης.

Ἐκ τῆς Κερκύρας. — Ἡ βροχὴ πολλὴ χαίρει
βλέπω καμάραις, Περικλῆ, βελουδοστολισμέναις,
καὶ τῆς ξανθῆς τὸ φόρεμα, τῆς νύφης τὸ φουστάνι,
δέκα μοδίστραις τὸρραφταν, κι' ἡ δέκα διαλεγμέναις.

Φουστάνι, ποῦ τὸ λαχταρᾷ
κάθε τρανὴ σινιόρα,
καὶ νᾶχες μόνο τὴν οὐρά
θᾶλεγες ἐξω ψώρα.

'Ὅλο καὶ παίζουν μουσικαῖς καὶ μαντολίνα κι' ἀρπαῖς
στεφάνια τῆς προσφέρονται καὶ ζωγραφιστὰ καὶ σάρπαις
καὶ τρέχουμε 'στὴν Ἐκκλησίᾳ
με τὴν καλὴ μας φορεσιά
νὰ 'δοῦμε τὸ μυστήριον, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
μὰς σπρώχνουν ἐξοχότητες προσκεκλημένων τόσαι,
μπαίνω κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, κι' ἕνα στασίδι 'βρίσκομαι
τὰ στέφανα λαμποκοποῦν σ' ἕνα μεγάλο δίσκο,
κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ἡ κόρη του τραβοῦν καὶ πᾶνε 'μπροστά
κατόπιν τὰ πεθερικά, κατόπιν ὁ γαμπρός,
κι' ἄρχισε τὸ μυστήριον, καὶ 'στὸν γυναικωνίτη
ἔπεσε κάποια κι' ἔσπασε τὴν ὡμορφὴν τῆς μύτης.

Τώρα ξεχνᾶς τὸν Βασιλεῖα καὶ βλέπεις τὸν πατέρα,
ἔρχῃς καὶ τὴν Βασίλισσα καὶ βλέπεις τὴν μητέρα,
τώρα κυττάζεις τοὺς γονεῖς, ὅπου λυγμὸς τοὺς πνίγει,
βλέπεις καὶ τὴν μονακριβὴ τὴν κόρη ποῦ θὰ φύγῃ

Καὶ τὸ Στέμμα σπαρταρᾷ
με λυγμὸ καὶ καρδιοκτύπι...
θέλει κλάμμα κι' ἡ χαρὰ
ὅπως γέλοιο θέλ' ἡ λύπη.

'Ὁ γάμος ἐτελείωσε, νὰ ζήσουν χίλια χρόνια,
σημαίνουν διπλοκάμπανα, βροντοβολοῦν κανόνια,
τῶρ ἁρμονία Χερουβείμ τὰς ἀκοὰς ἐκφέρει,
τώρα φιλοῦνται Δουκικὰ καὶ Βασιλέων χεῖλη,
τώρα φιλοῦνται πεθεροὶ κι' ἀδέλφια καὶ κουνιάδοι,
τώρα συμπλέκονται βλαστοὶ καὶ δρὸ Στεμμάτων κλάδοι,
τώρα κι' ἐμεῖς τὸν πόνο μας με τὴν χαρὰ 'γλυκάνουμε,
τώρα Ρωμῆο τὸν πεθερό γιὰ σίγουρα τὸν 'κάνουμε.

'Ὁ γάμος ἐτελείωσε, νὰ ζήσουν, νὰ γεράσουν,
καὶ ράνετέ τους με μοσχιαῖς ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσουν.
'Ὁ γάμος ἐτελείωσε, πᾶνε, φιλοῦν τὸν Ἅγιον,
καὶ πέρνουνε κουράγιο,
τοὺς ραίνει λουλουδιῶν βροχὴ,
ἀκοῦν ἀκομὴ μίαν εὐχὴ
ἀπὸ τὸν Νικοκάδουρα, τὸν νέον τὸν Δεσπότη,
κι' ὕστερα πᾶν 'στ' Ἀνάκτορα κι' ἀρχίζει φαγοπότι.

Κέρκυρα. — Σοῦ γράφω τώρα πῶς 'στοῦ γάμου τὸ τρα-
πιάζι
'κάθισαν κι' οἱ δύο Δοῦκες, Ρῶσοι Ναύαρχοι κι' Ἑγγλέ-
ζοι.

καὶ 'δικοί μας Γοσποδάραι,
κι' ἐγὼ, φίλε κασιδιάρη,
τριγυροῦς ἀπ' ἐξω μόνος σὰν ἀπρόσκλητος ἱππότης,
καὶ μὴ σκέψῃς ὅλως νέα ποῦ καὶ ποῦ μ' ἐπαρηγόρει
πῶς 'στὸν κόσμον τοῦτον εἶναι καὶ τὸ γέυμα ματαιότης
κι' ὅ,τι φᾶω 'στὸ Παλάτι θὰ τὸ βγάλω 'στὸ βαπόρι.

Τοῦ Φαδουλιᾶ μεγάλῃ πατινάδα
ὅτῃν πρώτη τῆς Κερκύρας Σπιανάδα.

'Ὁ Κορφιάτης,
τί παρτάις
σὰς ἐδόξασαν τραναῖς,
ποῦ πείσμοναι
καὶ θυμόναι
κάθε ξένος κουνενός.

Γεῖά σου, Κόντη,
αὐ τῶναι
τοὺς Κορφιάτες τοὺς τιμᾶς.

Μὰ νὰ κάνης
μὴν ξεχάνης
κάποια φέστα καὶ γιὰ 'μᾶς.

Γεῖά σου, Κόντη μυτάτε, καὶ τέτοια
'στοὺς Κορφοὺς σου νὰ κάνης ρουσφέτια,
καὶ ν' ἀνάβουν φωτιάς
Σπιανάδες πλατεαῖς,
καὶ νὰ δίνης 'στοὺς ἄλλους μυτιαῖς.

Τέτοιο πρᾶμμα,
τέτοιο θᾶμμα
δὲν τὸ 'πίστευες καὶ σύ,
πῶς τὸ Στέμμα
κι' ὅλ' ἡ κρέμα
θὰ γιορτάσῃ 'στὸ νησί.

Τί φιτύλια,
τί καντύλια,
τί καμάραις, τί φανοί!

'Ὁ Κορφοί μου,
'στὴν κορφή μου
δάφνης βάλετε κλωνί.

Νὰ γενῆτε τὸ πρῶτο καζίνο,
μὰ κι' ἐγὼ Κερκυραῖος νὰ γίνω,
καὶ κουτσοὶ καὶ στραβοὶ
νὰ φωνάζουν εὐοί,
καὶ νὰ μένουν ἐδῶ παλαβοί.

Πάντα γέλοια
καὶ καρβέλια
καὶ παράταις σὰν κι' αὐταῖς.

Κι' ὅλο Δοῦκες
μὲ σεντούκαις
ν' ἀριθάρουν δυναταῖς.

Μόλις βγαίνει κανεὶς 'στὸ Μουράγιο
νὰ φιλῇ πρῶτα πρῶτα τὸν 'Αγιο,
κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ τραβᾷ
σὲ καζὶν' ἀκριβὰ
νὰ τὸν κάνουνε Κόντη κι' 'Αββᾶ.

Τί χαρά μου,
Κέρκυρά μου,
Μόντε Κάρλο νὰ γενῆς.

Καὶ ψωριάρης
δεακονιάρης
νὰ μὴ φαίνεται κανεὶς.

'Στῆς 'Αθήνας νὰ 'μπῆς τὸ ρουθούνι
καὶ σὲ κάθε γωνιά καὶ καντούνι
νὰ σκορπιέται παρᾶς
καὶ καθεὶς φουκαρᾶς
νὰ γενῇ σὰν κι' ἐμὲ κοιλαρᾶς.

Αὐτὰ ποῦ λὲς 'τραγουῶνθα μὲ πάθος καὶ γλυκάδα
μέσα 'στὴν Σπιανάδα.

Τοῦτος ὁ γάμος τοὺς Κορφοὺς τοὺς κάν' ὑπερηφάνους,
'στὰς ἐπιδείξεις 'πέρασαν καὶ τὰς ἰοστεφάνους,
μὰ λὲν πῶς κι' ὁ Σιμόπουλος δυσηρεστήθη, βλάμη,
ἂν καὶ γι' αὐτὸ προσωπικῶς ἀκόμη δὲν τὸν 'ρότησα,
γιατ' ἤθελε 'στὰ Σάλωνα νὰ τελεσθοῦν οἱ γάμοι
κι' ἡ Πριγκηπέσα νὰ γενῇ Μαρία Πενταγιώτισα,
μὰ κι' ὁ Βουδούρης θᾶθελε νὰ γίνουν 'στὴν Χαλκίδα
καὶ τῆς ἀρμάδας νᾶστελλε τὴν κάθε Ναυαρχίδα.

Αὐτὴν τὴν ὄραν χρήματα μοιράζουν πρὸς ἀπόρους
πολλοὺς καὶ διαφόρους,
κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς πτωχοὺς πηγαίνω νὰ ζητήσω,
καὶ κάνω τὸν σακάτη,
καὶ μὲ θλιμμένο μάτι
τοὺς λέω πῶς 'στὸν πόλεμο λαβώθηκ' ἀπ' ὀπίσω.

Κέρκυρα. — Γιὰ τὸ Σορρέντο φεύγει φεύγ' ἡ Πριγκηπέ-
σα, [σ]
μπαίνουν ὅλοι μὲς 'στῆς βάρκαις, ἔγεια μόλα κι' ἔγεια λίσσα.
Νάτην, φεύγει 'στὸ Σορρέντο, καὶ φεγγοβολοῦν πυρσοὶ
γιὰ τὴν νύφη τὴν χρυσή.

Δὲν θὰ σὲ μυρώνουν, νύφη, Δεκελείας εὐωδιαῖς,
δὲν θὰ παίξης σὰν Νεράϊδα 'στῶν γιालῶν τῆς ἀμμουδιαῖς,
δὲν θὰ τρέχης σὲ μιὰ κι' ἄλλη τοῦ Φαλήρου σου ραχοῦλα,
τώρα Δούκισσα κυρία,
μὰ γιὰ 'μᾶς ἐσὺ θὰ 'μείνης ἡ ξανθὴ Βασιλοπούλα,
τῆς 'Αθήνας ἡ Μαρία.

Φεύγεις φεύγεις, καὶ βουρκώνουν τὰ γαλάζια σου τὰ μάτια,
μὰ σὰν μπαίνης μὲς 'στῶν Τσάρων τὰ μεγάπλουτα Παλάτια
μὴν ξεχνᾶς καὶ τὸ 'δικό μας, ποῦ μὲ μόνους ἀνετράφη,
κατευόδιο σου, Μαρία, 'στὸ καλό... καὶ νὰ μᾶς γράφης.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λαοῦ βιβλιοθήκη κι' ἀληθινὸν Σχολεῖον,
ἡ Σύλλογος μεγάλος πρὸς ἔκδοσιν βιβλίων.
'Εξέδωκεν ὡς τώρα δύο λαμπρὰ βιβλία
ἐν τέχνης ἐντελείᾳ,
τὸν Οὐρανὸν γραμμένον ἀπὸ τὸν Αἰγινήτην,
σπουδαίαν ἐργασίαν,
καὶ νῦν τὴν 'Εκκλησίαν,
διδάσκοντα καθένα φιλομαθὴ πολίτην.

Βασιλεῖου Μεντσελίδου «'Εκ τοῦ κόσμου τῶν ὀνείρων»,
ἦτοι τόμος ποιημάτων λιγυρῶν καὶ διαπύρων.

Ἡ Μαζώχτρα κι' Ἱστορίαις 'Αργυρίου Ἑφταλιώτη,
μ' ἄλλους λόγους ἐκλονότι
διηγήματα καμπόσα
μὲ ζωὴ καὶ σκέτη γλώσσα.

Τοῦ Γερσάιμου Βάκου τὸ Περιοδικὸν
τὸ φιλολογικόν
τὸ πέμπτον τοῦ τοῦτος ἐξέδωκ' ἐπ' ἐσχάτων
μὲ ποικιλίαν ὕλης πεζῶν καὶ ποιημάτων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μᾶς, παρλαπίπα πατριώτων,
ἀριθμὸς τριανταπεντάρια, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.